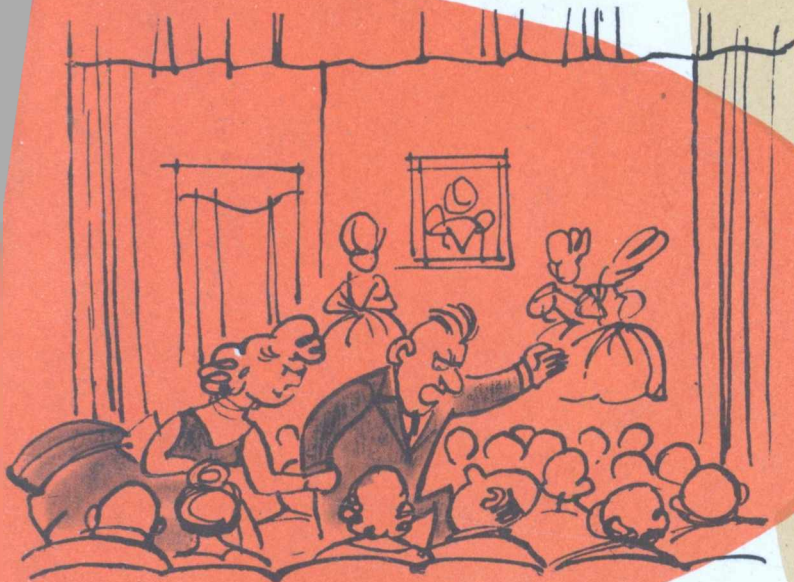


ACTUL I



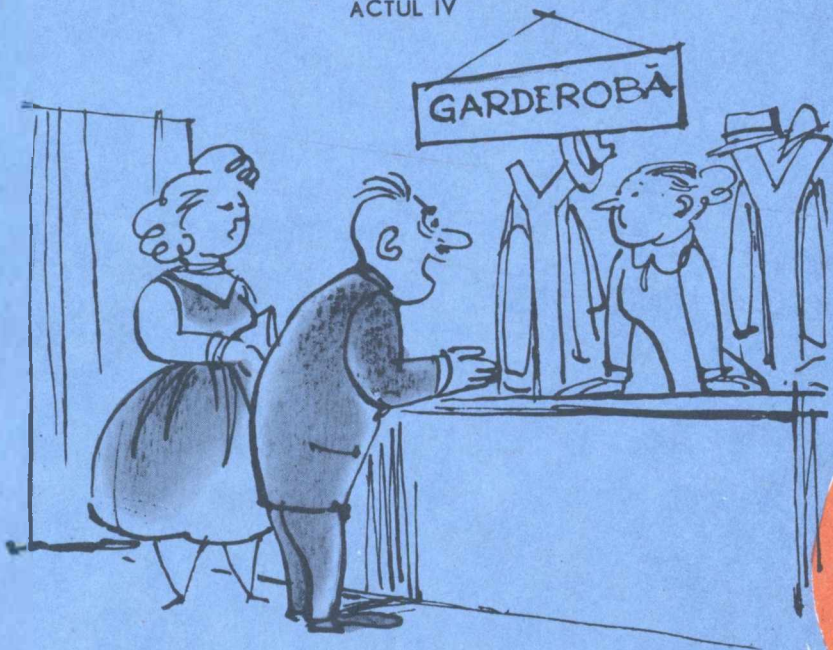
- Și ce dacă am întârziat?
Dacă nu-ți convine ia-ți televi-
zior!

PAUZĂ



- Hai, Costică, mai repede că pierdem începutul pauzei!...

ACTUL IV



- Dă-mi, te rog, pălăria, păltoanele, galoșii și o infor-
mație: cum se termină piesa?

Biblioteca Centrală

"CUM VĂ PLACE... ACESTI
GEN DE SPECTATOR"

- Piesă în patru acte, pauză și epilog - de V. CRIVĂȚ

ACTUL II



- Ce replică savuroasă!
- Da' brânza asta ce cusur are, ma chère?

ACTUL III



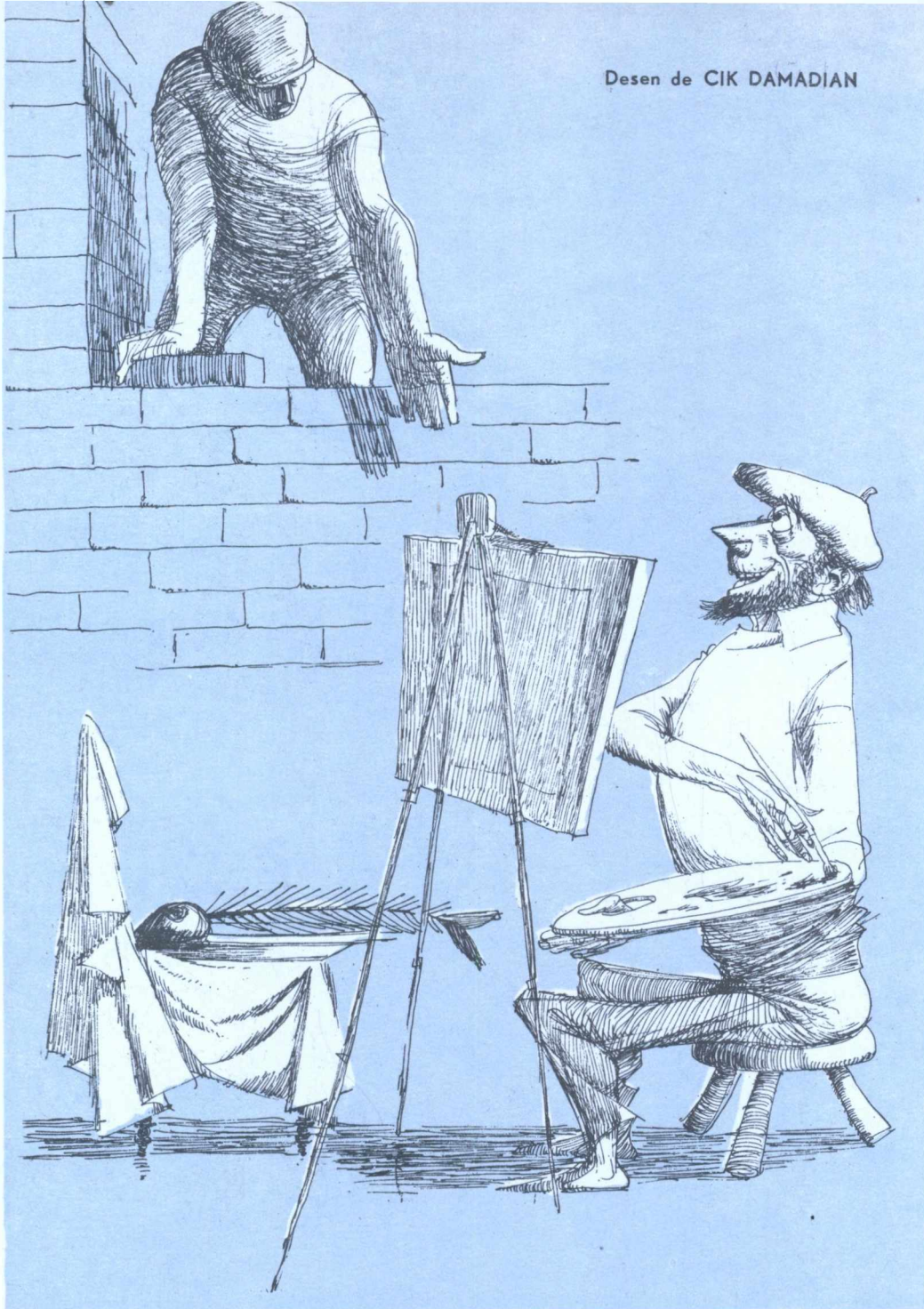
- Grozav mai seamănă actorul ăla cu fostul meu
profesor de latină care m-a lăsat corigent într-a III-a!
Cum, nu știi povestea?

EPILOG



Nu ți s-a părut curios că cei din jurul nostru păreau
afii de indispuși? Mie unul, comedia mi s-a părut
bunicică!

Desen de CIK DAMADIAN



MUNCITORUL: - Eu lucrez și pentru tine!
 PICTORUL INTIMIST: - Bravo, și eu lucrez... pentru mine!

T O A M N A T E A T R A L Ă

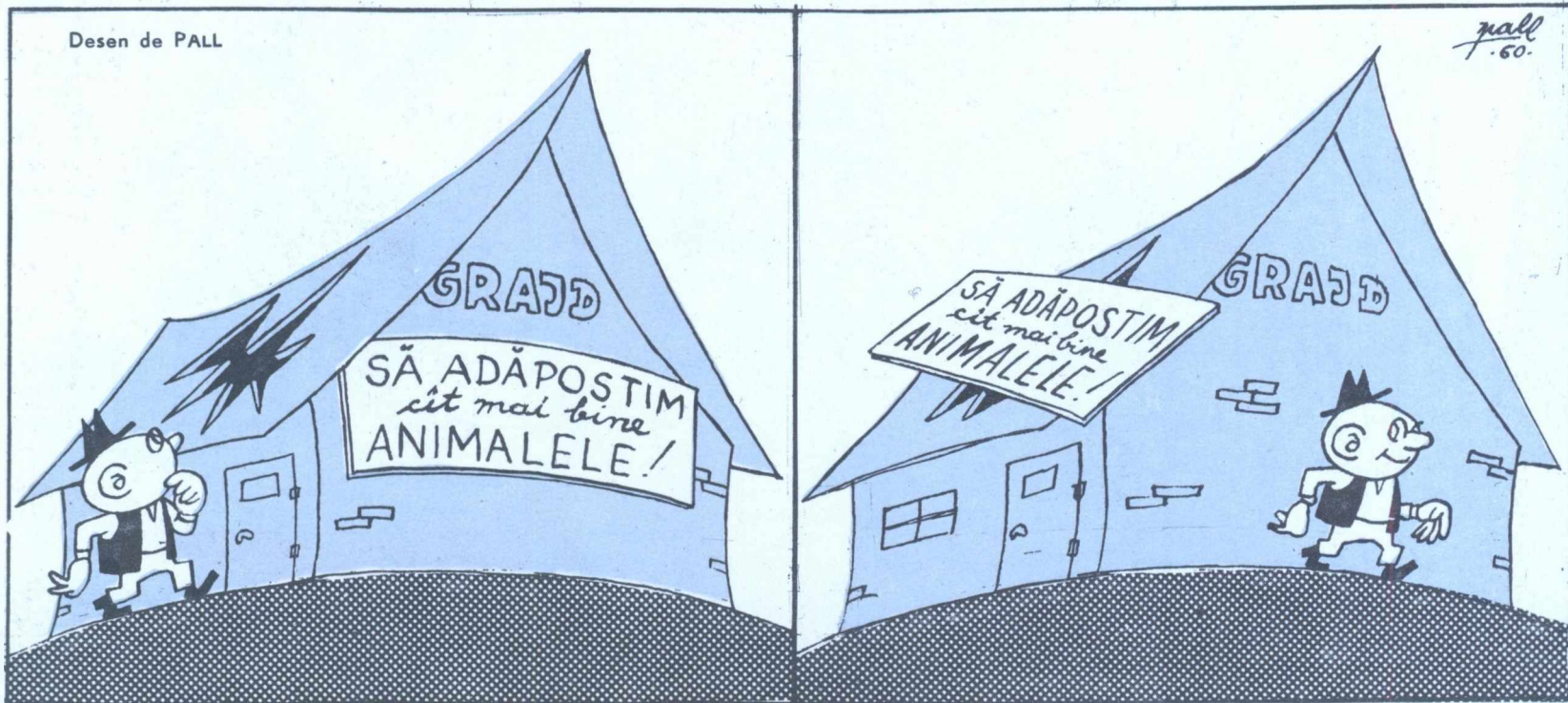
Da, e prezentă în decor
 Ca spectator,
 Sau ca actor,
 În sala unde liniștea a stat
 Și-a somnolat
 Aproape două luni...
 La începutul noii stagiuni
 Își poartă forma crinolinei
 Prin catifelele cortinei,
 Prin staluri, prin balcoane, prin culise,
 În templul Thaliei cu uși deschise
 Îți simți prezența-n atmosferă
 La premieră.
 Programu-anunță un debut:
 Un autor necunoscut...
 Îl ajutase să sfârșească
 O comedie tinerească.
 Emoționată l-a privit
 Cu interes
 Și i-a dorit
 Succes.
 Și-a amintit cum rînd pe rînd
 Prin teatrele pe unde s-a plimbat
 A mai lăsat
 Și alte piese originale
 Și actuale,
 Ale altor autori
 (Ori consacrați,
 Ori debutanți
 Toți talentați).

.....
 Cu glas de bariton profund
 În care se ascund
 Nebănuite intonații
 Un gong a răsunat prelung
 Și cînd multiplele-i vibrații
 S-au destrămat în întuneric
 Ca dintr-un ocean himeric
 Un reflector,
 Asemeni unui ochi de Polifem,
 Și-a îndreptat privirea de lumină
 Spre cortină.

.....
 Și cînd pe replica finală
 Lumina s-a aprins în sală
 Și spectatorii au aplaudat
 Îndelungat,
 Din colțul ei unde stătea
 A auzit cum cineva
 Aprecia cu voce tare:
 - „A fost o comedie-ncîntătoare!”
 Această toamnă
 După cum s-arată
 A revărsat cu competență
 Din cornul ei de abundență
 Un rod bogat
 În repertoriul teatral
 Original.

ION RUȘ

Desen de PALL



FĂRĂ CUVINTE

Pentru tine, gospodino!

Reportaj de I. AVIAN

Acest reportaj s-ar fi cuvenit — cred eu — să-l scrie o femeie și nicidecum un bărbat. De ce? Fiindcă exceptând forma lui umoristică (femei umoriste se găsec rar), fondul reportajului este de interes în primul rând feminin. Intr-un cuvânt, am vizitat fabrica de conserve „Flora”. Scris de o reprezentantă a sexului frumos, reportajul de față ar fi arătat probabil altfel: în locul poantelor, apăreau câteva rețete culinare. Dar... ce să-i faci? Fiecare cu specialitatea lui...

O mică diferență

Îți voi pune o întrebare, stimată gospodină, la care probabil nu te-ai gândit niciodată: câți ardei umpluți prepari dumneata pe oră?... Dacă n-ai calculat, o să-ți spun eu, deoarece am făcut un sondaj în familie: o gospodină cu o vechime de cel puțin 10 ani în preajma aragazului, umple aproximativ 25 ardei pe oră.

Folosind la maximum cele 480 de minute, ai avea un randament de 200 ardei umpluți în opt ore. Ei bine, într-o secție a fabricii „Flora”, în opt ore se produc 24 000 ardei umpluți!... N-am intenția să te demobilizez, stimată gospodină, dar e o diferență, nu?... Să nu-ți închipui cumva că stau cot la cot 120 de femei, care nu au altă treabă decât să umple ardei de la 7 la 3. Aș!... Două mașini! Două mașini de 120 de gospodine putere. Te rog însă, stimată gospodină, să nu-ți treacă cumva prin minte următoarea soluție: „adun ban lângă ban, cumpăr o asemenea mașină, o pun la priză, îmi instalez sotalul la gura mașinii, și un an de zile nu mai am ce căuta în bucătărie!”...

Tinere în halate albe

Ceea ce te izbește chiar din prima clipă, vizitând secțiile fabricii „Flora” este curățenia. Farmacie, nu alta. Doar că în loc de piramidon vezi bulion, în loc de hexafosfat, morcov tocat, și-n loc de fenacod, gem și compot. La secția de opărit zarzavatul, lucrează brigada de tineret condusă de Vlăscianu Ecaterina. Bonetă albă, halat alb, cizmulite albe. Are 20 de ani și lucrează în domeniul conservelor de câțiva ani. În ziua aceea era necăjită. Făcuse acasă conserve pentru iarnă și nu i-au reușit!... „Și dacă se întâmplă să greșești și aici?” am întrebat-o eu. „Aici nu se întâmplă, fiindcă sîntem în întrecere, și primul punct este: calitatea!”

Trei brigăzi utemiste se află în întrecere pentru dumneata, stimată consumator, pentru ca atunci când guști dulceața să nu spui că-i acră și când guști murăturile să nu

spui că-s dulci. Trei brigăzi de calitate se întrec pentru dumneata, pentru ca atunci când vei mânca la masă conserve, să nu strîmbi din nas, ci să pleceai din limbă.

Postului utemist de control nu-i scapă nimic. S-a defectat banda transportoare? Recipientele nu sînt bine șterse ori nu sînt unse? Postul utemist de control sesizează imediat!.. Dar ce știi dumneata, consumatorul, despre recipiente, despre aburii care trebuie să aibă musai 90 de grade sau despre băile de răcire!

Dumneata știi un singur lucru: plătești cei câțiva lei, ici borcanul cu gogoșari, apoi scrii în condica de reclamații despre borcanele imposibile de deschis și

ceri să se ia măsuri!...

Ei bine, s-au luat măsuri! Cu ajutorul unei monede de 25 debani introdusă între capac și gîbul borcanului, capacul sare cît colol!... Te bucuri, nu-i așa? Dar la noi umoriștii nu te gîndești? Ni s-a dus pe copecă un asemenea subiect cum a fost cel cu borcanele!

Pofta vine privind...

Cînd am intrat în secția de fabricație, pe banda rulantă defilau borcanele cu roșii în bulion. Treceau borcanele prin fața noastră două câte două, trei câte trei, patru câte patru, iar noi, vizitatorii, am prins a seînci unul cite unul: „Ni s-a făcut foame!” Și ne-am retras strategic într-o altă secție. Strategic e un fel de a spune, fiindcă am nimerit în secția... tocniță à la Cluj. Înghițind în sec ne-am retras iute și de aici, dar am nimerit exact acolo unde se prepară vinețele împănate. „Îți lasă gura apă?” m-a întrebat rîzînd ingineria Cojoc Virginia, șefa producției. „Nu! m-am ținut eu tare, din astea nu mînînc, întrucît sînt la regim!” „Nu-i nimic, anul acesta am fabricat și produse de regim. Conserve fără sare și compoturi fără zahăr”.

Din uriașa hală de fabricație, borcanele trec la mașina automată de pus capace. Tac! Un capac! Tac! Alt capac! Tac! Al treilea capac!... Sute de „tac”-uri pe oră închid ermetic în borcane, prețiosul și hrănitorul conținut.

De la „tac”, borcanele intră în secția de sterilizare, deoarece întreprinderea are grijă ca să mînînci și bun și antiseptic!...

Dacă ai ști dumneata, consumatorul, cît de chinuiește și leguma pînă

să ajungă în farfuria dumitale, i-ai plînge de milă: tăiată, sărată, spălată, opărită, prăjită, aburită, și abia pe urmă înghițită! Roșia, de pildă, pînă să ajungă suc sau pastă de tomate, e mai întii strivită fără milă în mașini speciale, apoi amestecată prin tot felul de serpentine, și după aceea „momită” prin zeci de țevi, și, într-un tîrziu, opărită, obosită, fără vlagă, fără coji și fără semințe, poposește clocotind de furie în niște cazane. Dar ce cazane! Ca să vă dați seama de mărimea lor, considerați că dacă Romulus și Remus în loc să sugă de la lupoaică s-ar fi hrănit toată viața numai cu suc de tomate și presupunînd că mai trăiau și astăzi (e posibil, fiindcă sucul e hrănitor și regenerează organismul) încă ar mai fi avut rezerve pînă în anul 2 000!...

Geografie alimentară

În liceu învățasem la geografie despre existența diferitelor soiuri de munți: calcaroși, munți din sisturi cristaline și munți din granit. Dar omul, cît trăiește învață. Și iată că aici, la „Flora”, am întîlnit un alt soi de munți: munții de marmeladă, cu virfurile „Extra”, „Super” și „Melanj”.

În această secție brigăzile de tineret depun eforturile muniții să fie cît mai înalți, rîurile de siropuri să fie cît mai adînci și mai limpezi, iar bălțile de dulceață să fie cît mai gustoase.

Fiecare sirop, compot, gem sau dulceață poartă un nume: „de vișini”, „decaise”, „de trandafiri” sau „de cireșe”. Ele mai poartă însă și alte nume nescrise pe care dumneata, consumator, nu le cunoști: Neagu Stana, de la secția gem-compot, Doroștei Aneta, de la controlul de calitate, Berceanu Angela,

Barbu Maria și multe altele cu care stai la masă, stimate consumator, fără să bănuiești măcar. Sînt tinerele care îți oferă aceste produse.

La secția „Filar” aproape toți tinerii învață. Iat-o pe muncitoarea Doroștei Aneta, de pildă. Inceputul, aperitivul cum ar veni, l-a făcut în fabrică, la bandă. S-a dovedit pricepută, așa că în prezent a trecut la felul doi, adică lucrează la laborator. La felul trei sperăm c-o să vină cu diploma de inginer. Se pregătește pentru Politehnică. Crește producția, cresc oamenii.



O secție, o dulceață!...

„Flora”, într-un fel, e o întreprindere a contrastelor: fabrică și dulceață, și muștar. Și aperitive, și deserturi. Dacă vrei un prînz îl începi cu „Flora” și-l termini cu „Flora”. Și la mijloc, bineînțeles, iar „Flora”. E o aritmetică simplă:

„Flora” + pîine = un prînz.

Această socoteală ne-au făcut-o câțiva tovarăși de la secția „Filar”. Mai întii, ca să spunem așa, ne-au luat cu zăhărelul, adică, mai exact, ne-au luat cu gemul. Ne-au servit gem. Apoi s-au lăudat cu noile sortimente de dulceață. Noi nu i-am crezut pe cuvînt, așa că i-am crezut... pe borcan. Apoi s-au lăudat cu siropurile și iar nu i-am crezut pe cuvînt... Apoi s-au lăudat cu compoturile. De data aceasta i-am crezut pe cuvînt, fiindcă, în materie de dulciuri, medicul mi-a interzis să depășesc limita de trei borcane pe reportaj. Cu alte cuvinte începusem să scriu reportajul pe cîncet!...

Să vedeți dumneavoastră „cîncet” în magazinele fabricii!... Că-tii, stive! Stive! Cînd am pătruns înăuntru păream un Gulliver în țara uriașilor! La sud fasole țucără, la vest fasole extra, la est fasole fină, la nord fasole grasă, sus fasole obișnuită, jos fasole boabe. Nimerisem în sectorul fasole. Am numărat aproximativ 100 de sectoare! Fiecare sector reprezenta un sortiment. Mă cuprinse amețea. Din fasole am intrat în gogoșari, din gogoșari m-am rătăcit în tocniță, din tocniță m-am izbit în bame, din bame am intrat în vinețe, și, după vreo două ore de meis, am strigat alarmat: „Nene, unde e ieșirea?”... Și am auzit de departe vocea magazinerului: „Ia-o la dreapta pe lângă compot, apoi la stînga pe după ghiveci, drept

înainte pe lângă castraveți, de aici ia-o pe lângă vinețe, și mai departe întrebi și dumneata”. Spre seară, cînd am ajuns în fine la o răscruce, i-am spus directorului: „Păi se poate, tovarășe? Să nu puneți pe cineva care să dirijeze circulația? Și te rog să-mi semnezi o dovadă s-o arăt nevestei, că am întîrziat fiindcă am avut întîlnire cu Flora și nu cu Florica”.

Am ajuns acasă frînt, obosit. Înconjurasem două milioane cutii de conserve!... Toate pentru dumneavoastră.

Poftă bună!

Spiguame

În legătură cu grevele muncitorilor feroviarilor din țările capitaliste.

*Cerind mărire de salarii,
li s-a răspuns că nu e cazul;
de-aceia și feroviarilor
au ripostat, schimbând... macazul.*

În ciuda piedicilor puse de imperialiști în calea dezarmării, lupta popoarelor pentru pace ia un avânt din ce în ce mai mare.

(Ziarele)

*În goana după înarmare,
un lucru îi îngrijorează:
în lupta pentru dezarmare,
popoarele nu... dezarmează.*

Unii generali în retragere, din Occident, fac tot felul de planuri războinice.

(Ziarele)

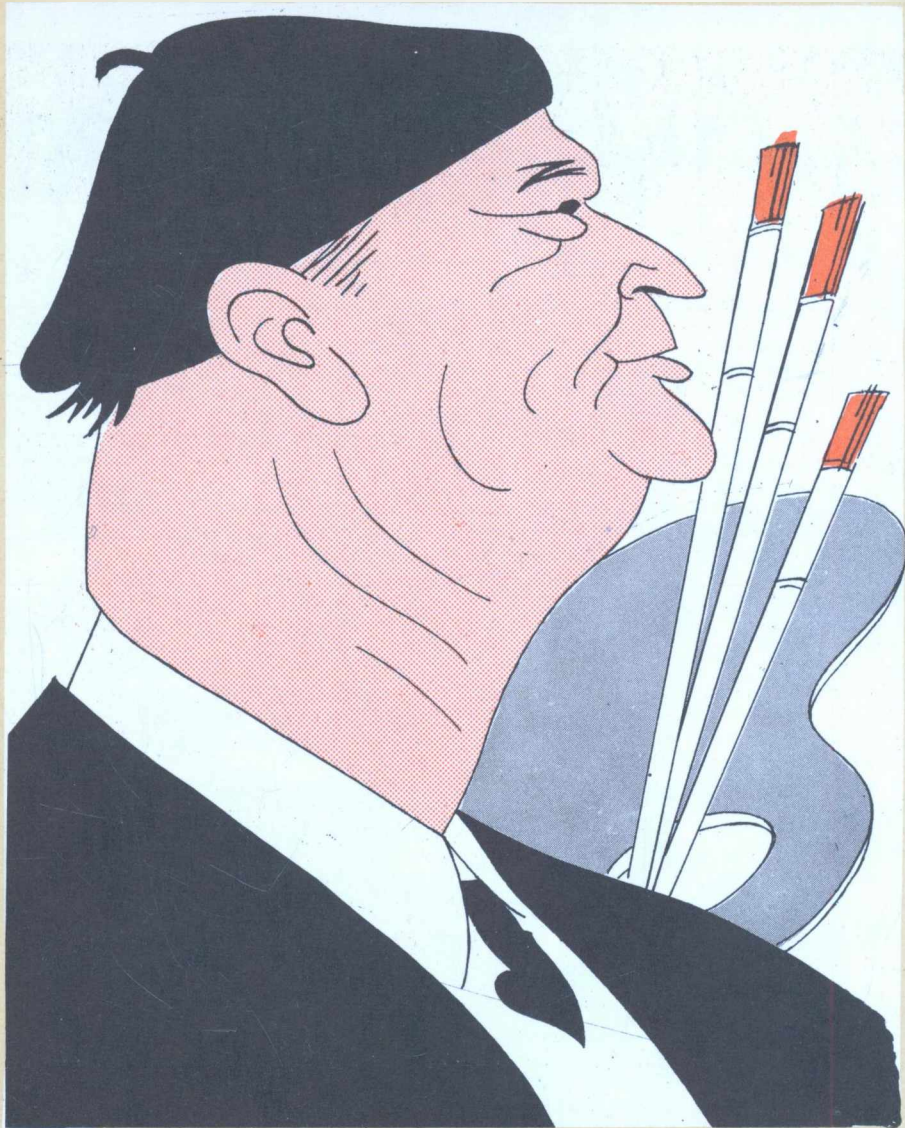
*Nici unul nu a fost un „as”
sau vreo figură combativă;
însă de când ei s-au „retras”,
sînt permanent în... ofensivă.*

Mircea Codreșu

Ștefan Iureș și Ben Dumitrescu prezintă la Teatrul Giulești comedia „O lună de confort”.

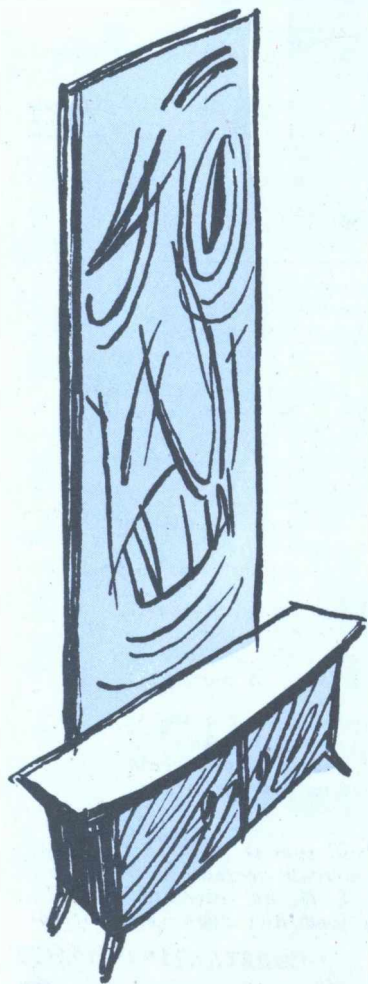
*Înțelegi fără efort
Cît de ieftin e la ei.
Dau „O lună de confort”.
Numai pentru cîțiva lei.*

Victor Teodor



Pictorul sovietic P. P. SOKOLOV-SKALEA, cu prilejul deschiderii expoziției sale la București

Desen de I. ROSS



OGLINDA FERMECATĂ...

Vreau să fac o cerere la sfatul popular. Voi solicita să mi se elibereze o autorizație ca să pot vinde bilete de intrare tuturor celor ce doresc să vină să mă viziteze la domiciliu. Voi pune tarife convenabile, voi da zilnic matinee pentru școlari la preț redus, iar pentru salariați voi elibera abonamente lunare. Mama, tata și ceilalți membri ai familiei mele vor putea să mă viziteze pe bază de permanente și bilete de favoare. Voi pune pe ușă un anunț mare: „Senzational! Epocal! Inexplicabile!!! Omul cu urechi de elefant! Femeia cu gît de girafă! Omul fără nas și nasul fără om!! Rețineți ultimele bilete!!!” Va veni foarte multă lume și, dacă vreți, puteți veni și dumneavoastră.

Dacă veți veni, să nu vă așteptați la vreo menajerie sau măcar la o lojă în arenă. Vă voi invita la mine în dormitor. Vă veți mira, poa-

te, și veți cere să aduc numai decît pe omul cu urechi de elefant și femeia cu gît de girafă. Atunci vă voi explica că nu mai este nevoie să vi-l aduc, deoarece omul cu urechi de elefant sînteți... chiar dumneavoastră, iar femeia cu gît de girafă, tot... dumneavoastră sînteți. Dacă veți avea cumva îndoieli, vă voi convinge, rugîndu-vă să vă priviți chipul în oglinda toaletei. Vă veți uita drept în mijlocul oglinzii și veți constata că urechile dv. s-au lungit instantaneu, s-au lățit și au luat forma unor aripi, model arhanghelul Gavril.

Îngrozit de această transformare, mă veți întreba dacă există vreo scăpare, iar eu, care cunosc calitatea oglinzii, vă voi ruga să vă deplasați cu trei centimetri mai la stînga. Ca prin minune, urechile dv. vor recăpăta forma și dimensiunile obișnuite. În schimb gîtul și părul vor lua proporții

îngrijorătoare. Pieptul dv. se va umfla ca la curcan, iar haina se va transforma într-o rochie model sac. Femeia girafă în carne și oase va fi în fața dv.

Iarăși mă veți întreba ce-i de făcut și iarăși vă voi sfătui prietenește să vă deplasați puțin. Gîtul dv. cel lung va dispărea și, o dată cu el, va dispărea și capul, ca un balon care se desumflă. Nu va mai rămîne decît nasul — un nas ca de uriaș. Mă veți întreba din nou ce se poate face și vă voi răspunde că ajunge! Pentru biletul cu tarif convenabil pe care l-ați cumpărat, nu sînt obligat să vă dau alțea explicații!

Eventual, vă voi trimite la tovarășii de la fabrica de geamuri din Mediaș care produc oglinzi pentru mobilă. S-ar putea ca ei să cunoască mai multe explicații!

P. LUDMILA

O POVESTE CU EXCAVATOARE

Un excavator este o mașină uriașă, care are întrebuințare în tot felul de lucrări, și înlocuiește mîna omului. Trebuie să ținem seama că o mîna de excavator face într-o oră cît fac 100 de mîini obișnuite în cîteva zile, de unde și zicala „Ce-și face omul cu mîna lui, mai bine să facă excavatorul, deoarece costă mai ieftin, merge mai repede și deci îți dă mîna”.

Acesta ar fi deci un excavator. Două excavatoare sînt două mașini uriașe care, dacă vrei să știi ce fac, reluăm fraza de mai sus și înmulțim-o cu doi. Trei excavatoare sînt trei mașini uriașe, dar noi o să ne oprim la două, pentru că numai de două excavatoare era vorba în comanda pe care Combinatul metalurgic Reșița a făcut-o în anul 1953 uzinelor „Wilhelm Pieck”-Brăila, avînd Combinatul de executat niște lucrări unde erau necesare două excavatoare. Uzinele „Wilhelm Pieck” din Brăila au primit comanda, au citit comanda și în 1954 au livrat comanda. Combinatul metalurgic Reșița însă cînd a primit excavatoarele a spus: „la loc comanda”, întrucît lucrările pe care le avea de executat trecuseră în sarcina altei întreprinderi din Reșița. Și atunci Combinatul metalurgic Reșița s-a adresat acestei noi întreprinderi, oferindu-i excavatoarele sosite de pe plaiurile dunărene, întrucît nu avea nevoie de ele pe plaiurile Combinatului, ele fiind necesare pe plaiurile acelei întreprinderi, I.C.M.M. Reșița.

Dar această întreprindere (cam încercată povestea, dar o descărcăm noi pînă la urmă, chiar dacă nu avem o mîna de excavator), care va să zică această întreprindere I.C.M.M. Reșița a refuzat excavatoarele, întrucît aveau unele defecțiuni. Dar defecțiuni se mai întîmplă. Uite eu, că-s om și nu excavator, și tot am defecțiuni, darămite un excavator, care nu-i om, cum să nu aibă defecțiuni? Deci ce era normal să facă Combinatul metalurgic Reșița? Trebuia să le trimită înapoi la Brăila pentru ca uzinele „Wilhelm Pieck” să le lichideze defecțiunile. Dar tovarășii respectivi de la Combinat au avut și ei unele defecțiuni și n-au mai excavat problema excavatoarelor din 1954 pînă în 1956.

Care va să zică, cele două excavatoare, care sînt un fel de mașini uriașe ce înlocuiesc mîna omului într-o sumedenie de lucrări, au stat doi ani la Combinat fără nici un fel de întrebuințare în diverse lucrări și nefînlocuind nimic, nici măcar mîna omului de la Combinatul Reșița, care ar fi trebuit să le trimită la Brăila. Iată însă că, în 1958, Combinatul cere ministerului conservarea excavatoarelor, ceea ce în termeni excavatoriști înseamnă că a cerut ministerului să le declare mașini care nu produc și deci să nu mai plătească Combinatul cota de amortisment. Ministerul a aprobat conservarea și a încercat să le plaseze așa, conservate, altor întreprin-

deri. Dar, fiind conservate cu defecțiuni, nu le-a primit nimeni și nici eu nu le-aș fi primit, căci n-ai ce face cu două excavatoare defecte, nici măcar să le folosești ca bibelou pe birou. Atunci ministerul a cerut în anul 1958 Combinatului metalurgic Reșița, un lucru pe care Combinatul trebuia să-l facă în urma cu patru ani: să facă o comandă de recondiționare uzinelor „Wilhelm Pieck”, pentru ca excavatoarele să fie îmbunătățite și să-și poată face meseria de excavatoare, care sînt un fel de mașini uriașe cărora nu le stă bine conservate, întrucît nu sînt nici tomate, nici vinete și nici măcar nu încep în borcane. Dar Combinatul metalurgic Reșița, care trebuia să facă această comandă de recondiționare cu patru ani înainte de 1958, nu a făcut-o nici la doi ani după 1958, adică nici pînă azi. De unde rezultă că de șase ani de zile, adică de cînd au ieșit din fabrică excavatoarele, n-au mișcat nici un deget de la mîna lor, care înlocuiește 100 de mîini de-ale noastre, pentru că mîna de la Reșița care trebuia să se ocupe de ele a stat anchilozată. În prezent, excavatoarele, după ce au fost fabricate, după ce au fost conservate, și după ce nu au fost întrebuințate, sînt propuse spre casare. Adică, deși nu au fost întrebuințate, nu mai rentează să fie reparate. Adică s-au stricat stînd pe loc, pentru că un excavator e ca un om; dacă nu gîndește șase ani, i se atrofiază creierul, dacă nu vede șase ani, i se atrofiază ochii, plus că celor două excavatoare li s-a atrofiat și tehnica, deoarece tehnica a avansat în șase ani în asemenea măsură, încît uzinelor „Wilhelm Pieck”, care fabrică acum excavatoare ultimul tip, nu le mai rentează să repare două excavatoare conservate, demodate și atrofiate. Ar fi ca și cum eu aș da la recondiționat gambeta pe care a purtat-o bunicul la nuntă, cînd eu acum m-am modernizat și umblu cu capul gol, ca să arăt că sînt tînăr și rezist. (Asta vara. Din octombrie pun căciula).

Revenind la cele două excavatoare care totuși ar fi putut fi folosite șase ani de zile, trebuie să ne întoarcem cu gîndul la tovarășii în cauză de la Combinatul metalurgic Reșița, și să-i întrebăm dacă nu-i doare că două excavatoare fabricate au stat șase ani conservate, și după ce n-au fost de loc întrebuințate au fost propuse spre casare. Pentru că, dacă înmulțim 6 ani de conservare cu două excavatoare rezultă niște frumoase mișoare fără întrebuințare.

Drept pentru care am încheiat acest foileton tehnico-metal în mai multe zeci de mii de exemplare, din care o copie rămîne la noi, a doua o trimitem la Combinatul metalurgic Reșița, iar celelalte copii le trimitem martorilor care sînt rugați să semneze în dreapta jos, alături de subsemnatul.

SORIN RĂȘCANU

O ROATĂ CU CÎNTECE

L. N., al cărui nume nu vi-l spui,
Poședă numai un crîmpei de vină:
El are doar meteahna, la uzină
Să fluiere în ritmul muncii lui.

Țin minte cum s-a apucat odată
Să facă piese pentru timpul nou
Al unei roți cu marginea dințată
... Dar se cînta era de fapt un slow...

Cu mîintru-n preajmă-i, crede necesar
Să dea în foxtrot. Dacă-i la distanță,
Se-apucă L. N., prelungit și rar,
Să fluiere nostalgic o romanță.

Dar cînd cîntă romanțe mai cu chef
Cu „dragoste, cu lacrimi și cu dor”
Hop că apare inginerul șef
Și-ncepe L. N. — „alegro”-n do major.

Pe urmă iar în lento a schimbat-o,
Lucra la roată cu plectis vădit,
Ba cred că-ntr-un tîrziu a și-afîpit
Trecînd încet, încet, la moderato...

Cînd s-a trezit și piesa n-a fost gata,
Tot a predat-o, n-avea-ncotro,
A mai pilit la două colțuri roata
I-a tras urgent cu smirghel și...

P.S.: tango!

E clar din felul cum se fredonează
Cu-asalt la intervale neegale
Că roata lui L. N. nu valorează
În fapt și-n fond nici două geam-parale...

CONSTANTIN OTTESCU

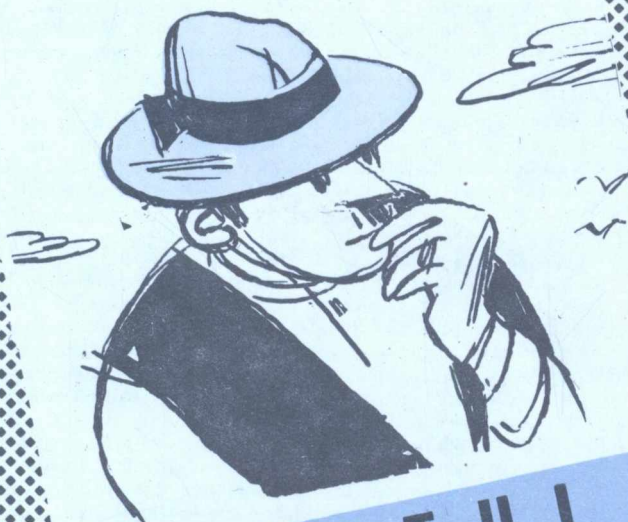
Desen de H. GUTTMAN

Iordache Constantin, vînzător la magazinul
„Gostat” din București, str. 30 Decembrie nr. 1,
a vîndut struguri de 2,60 lei kilogramul cu
3,50 lei kilogramul.



— Să știi, tovarășe vînzător, că a vînde struguri de calitate a doua cu preț
de calitate a întâi, nu e o calitate, ...e un defect!

MITROI S-A GÎNDIT



DESTUL

Moș Petrance Stavru își răsuci mustața și zîmbi privind chipurile nerăbdătoare ale colectivivilor care făcuseră roată în jurul lui, în sala căminului cultural.

— Bine, măi oameni buni, făcu moș Pătru, să vă povestesc și vouă întâmplarea cu Mitroi, vecinul meu. Pe Mitroi îl știți. Om de treabă el, dar era printre puținii din sat care nu intraseră încă în colectivă. Spunea că se mai gîndește. Treaba lui, spuneam eu, să se gîndească, dar uite că gîndea încet al naibii și anii nu așteaptă. Și, cum vă spun, mă întorceam într-o zi, cu căruța încărcată de la împărțirea veniturilor. Știți că la noi în casă avem patru brațe de muncă, așa că n-am putut să iau tot într-o singură căruță. Rămăsese să vin la colectivă și a

doua zi, să mai iau două transporturi... Buun!... Mă duceam, care va să zică, spre casă. Murgul trăgea vesel. Erau grele roadele, dar și murgul parcă se bucura. Când, deodată, în uliță, Mitroi.

— Spre casă, Mitroi?
— Spre casă!
— Hai, urcă!

De la colectivă pînă la mine, în capul satului, drum lung. Mitroi a urcat. Cum s-a urcat el, murgul s-a oprit.

— Ce are calul, moș Petrance? făcu Mitroi.

— Ce să aibă? zîmbii eu. A simțit că trage un individual și nu mai vrea.

Mitroi zîmbi acru.

— Lasă-mă, moș Petrance... să mă mai gîndesc...

— Gîndește-te mă, gîndește-te, cine te grăbește?

Murgul a pornit. Mitroi trăgea din cînd în cînd cu privirea în spate, la mormanul de saci. Eu tăceam. Lui parcă nu-i venea la îndemînă că se urcase. Într-un tîrziu făcu semn către saci:

— De la colectivă?

— Da...

— Unde-i duci?

— Unde să-i duc? Acasă!

Mitroi mă privi neîncrezător:

— Cum acasă?

— Venitul, mă!

Mitroi înghiți în sec și tăcu mîlc. Apoi, într-un tîrziu, rosti:

— Cerealele?

— Numai grîul!

— Da' altceva nu vi s-a dat?

— Mai iau și mîine! Că nu-ncăpu.

Mitroi se foi pe locul lui.

— Eu mă dau jos...

— De ce, mă?

— Iacă așa!...

— Stai mă, Mitroi, să-mi mai îți de urît! Cu toate că tu nu prea vorbești! Dar eu știu de ce nu vorbești!

— De ce?

— Gîndești!

— Să știi că mă dau jos!

— Stai, mă!

A stat. Cînd am ajuns prin dreptul căminului, am spus:

— Mîine mai iau de la colectivă încă o căruță!

— Da' ce-ți trebuie?

— Mai am de luat din venit! Cu amîndouă căruțele fac mîine un singur drum! Eu pe o căruță, fecioru' pe ailaltă și gata! Nu e bine?

— Ba e bine!...

Cam răgușise Mitroi. Murgul necheza vesel. Parcă rîdea de Mitroi.

— Și roibul, zic eu apoi. Mîine îmi dă și roibul. Da-i dau porție dublă!

— De ce?

— Că-l pun la greu.

— La ce greu?

— Păi nu-ți spusei? Fac un singur drum!

Mitroi trase pe nas.

— Aha!

— Da! Îl pun la greu! Să-mi care roadele 'acasă!

— Trage?

— Trage! Că e deprins cu greu din asta! Da' roibul tău e deprins?

Mitroi se zborși;

— Să știi că mă dau jos! Ți-am spus doară că mă mai gîndesc!

— Ce te superi, mă? Gîndește-te! Cine nu te lasă?

Ajunserăm prin dreptul sfatului. Zic:

— Nu știi tu, feciorul lui Pandeled e dogar bun? Că taică-său știa meserie!

— Știe și feciorul! Da' la ce-ți trebuie?

— La butoi! Trebuie nițeluș aranjat butoiul!

— Ce pui în el?

— Vin! Vreo sută de litri!

— De unde?

— De la colectivă.

Mitroi începu să tușească.

— E bun feciorul lui Pandeled, făcu el. Se pricepe!... Și zi vă dă și vin?

— Nu ne dă! Ne dăm!

Murgul mergea agale, Mitroi parcă stătea pe cuie. Respira adînc și repede.

— Ei, zic, femeia mea și cu fetele au avut zor mare zilele astea!

— La ce?

— La saci!

— Dar de ce?

— I-au mai cîrpit, i-au mai cusut! Unde să pui roadele? Nu? Și pe urma e păcat să pui atîta bogăție de venit în sac găurit! Este?

Mitroi privea drept înainte. Nu scotea o vorbă.

— De ce taci, mă?

— Iaca tac!

— Te gîndești?

Mitroi tăcu.

— Știu eu, zic, la ce te gîndești...

— Și ce vrei?

— Nimic!

Mitroi încercă să-și aprindă o țigară, da-i tremura mîna. Era gîlbior la față. Ajunserăm în dreptul cooperativei.

— Auzi, Mitroi...

— Să mă lași în pace, moș Petrance! Am auzit destul!

— Și ce, te-ai supărat?...
— Nu...

— Voiam să-ți spun de hambar..

— Ce?

— Să vii să mi-l vezi! L-am mărît!

— L-ai mărît?

— Da! Că rămăsese mic! Hambar de individual, ce vrei? Acu' a trebuit să-l măresc! Am hambar de colectivist!

Mitroi tăcu, apoi zvîrli țigara și sări jos:

— Dar ce sînt eu, moș Petrance?

Că de un ceas mă tot fierbi! Dumneata îți mărești hambarul și eu mai am loc! Îți trebuie toată familia să-ți cari venitul acasă! Eu să stau și dumneata să-ți cari!

— Păi puteai să-ți cari și tu, măi Mitroi! Dar spuneai că te mai gîndești! Ce-s eu de vină?

— Ba uite că m-am gîndit!

răcni Mitroi și scoase din surtuc o hîrtie. Uite aici cererea! De șase luni o port în buzunar! E acolo președintele?

— E!

— Atunci eu m-am dus!

Și a plecat fugind. Am mai stat vreun sfert de oră să se odihnească murgul. După ce am pornit, ca la vreo cinci minute, îl văd pe Mitroi gîfîind pe lîngă căruță:

— Pot să urc, moș Petrance?

— Urcă, mă!

Mitroi urcă. Apoi mă luă de braț și zîmbi:

— Vezi, moș Petrance, nu s-a mai oprit murgul...

— De ce?

— Acu' simte că trage și un viitor colectivist.

In jurul unui alt divorț

— parodie oarecum originală —

Mișu St. Popescu vrea să divorțeze fapt pe care ține să-l argumenteze și deși aproape nimeni nu-l întreabă, el pe fiecare îl oprește-n grabă și-i explică „sincer” „de la om”, vezi bine, pentru ce menajul ăsta nu mai ține. „Tu mă știi, îți zice el cu modestie, eu nu fac o glumă din căsătorie! Pentru mine, dragă, casa și nerasta sînt pe lume totul, și-n problema asta nu fac compromisuri, nu admit discuții... Toćmai lucrul ăsta i-l spuneam lui Nuți... Cum, n-o știi pe Nuți? Fata aia brună de la casierie! A, e-o fată bună! Nu e blondă, frate! O fi șamponată, dar e o colegă foarte ridicată. Și-i spuneam și dînei cît de anevoie merge căsnicia mea cu ea (cu Zoe). A rămas în urmă, nu vrea să mă crească și — mă crezi? — nu știe boabă franțuzească. Nu, nici eu... franceză nu știu nici o iolă... Înșă dînsa, Zoe, ar fi fost în notă

de-nvăța, că altfel doar ce treabă are?!

De la slujbă-acasă, face de mîncare, spală două rușe, țese un ciorap afirmînd că-i prinsă pînă peste cap. Veșnic mi se plînge că e obosită și-i inadmisibil cum nu vrea s-admită că eu am probleme. E chiar supărată cînd întîrzi seara în oraș vreodată. Și ce-i grav, amice, peste astea toate n-are, cum s-ar zice, personalitate. Noi, acum, cu toții ducem altă viață. Zoe, din păcate, nu mai face față! Nu-i ușor, desigur, însă n-am ce face. Nu mai corespunde! Asta e și pace!”

Dar de la o vreme la Lido, la Cînaș, la fotbal, la teatru și nu mai știu unde, Mișu e cu Nuți. Asta e pricina pentru care Zoe nu mai corespunde. Și îmi spune, desigur nu fără nechez, Nuți face față, dar n-are obraz.

ATANASIU ATLAS

PE CONCREȚI



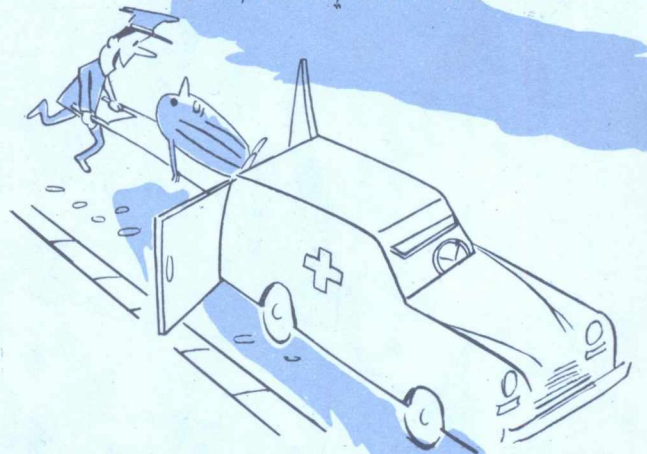
- Ce înseamnă asta, oameni buni? Unde e igiena?
- N-o vezi, tovarășe? Drept înainte!

Tehnicianul Sachelarie Aurel de la cooperativa „Prestarca” din Roman a ținut luni de zile un televizor pentru o reparație neînsemnată (fixarea imaginii).



SACHELARIE: - Dumneavoastră ce doriți?
URZICA: - Să vă fixez imaginea!

Șoferul Blănaru Pavel din București a transportat 3000 bucăți castraveți cu mașina Salvării.



CASTRAVETELE: - De ce mă transportă cu Salvarea? Ce, e vorba de vreo boală?
- Boală mare! Transporturile astea sînt boala mea!

Chioșcul de ape minerale de lângă Sfatul popular al orașului Rm. Vilcea stă închis de peste un an de zile.



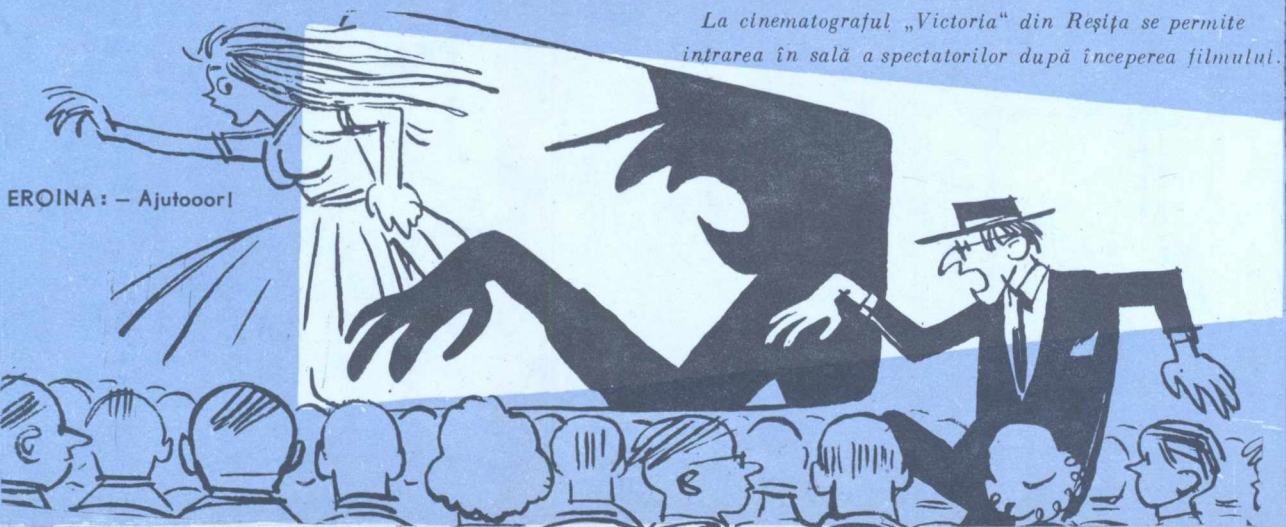
- Să-ți fie rușine! Ai sărbătorit un an de cînd stai închis și n-ai dat și tu măcar o sticlă de... Borviz...

La unitățile de coafură 1 și 2 din Roman, unele coafeze îndepărtează clientela, certîndu-se tot timpul între ele și refuzînd să lucreze.



ÎNTE CLIENTE:
- Ei, acum putem să ne ducem acasă. Cearța asta ține pînă la 8!
- De ce pînă la 8?
- Pentru că la 8 se închide unitatea!

La cinematograful „Victoria” din Reșița se permite intrarea în sală a spectatorilor după începerea filmului.

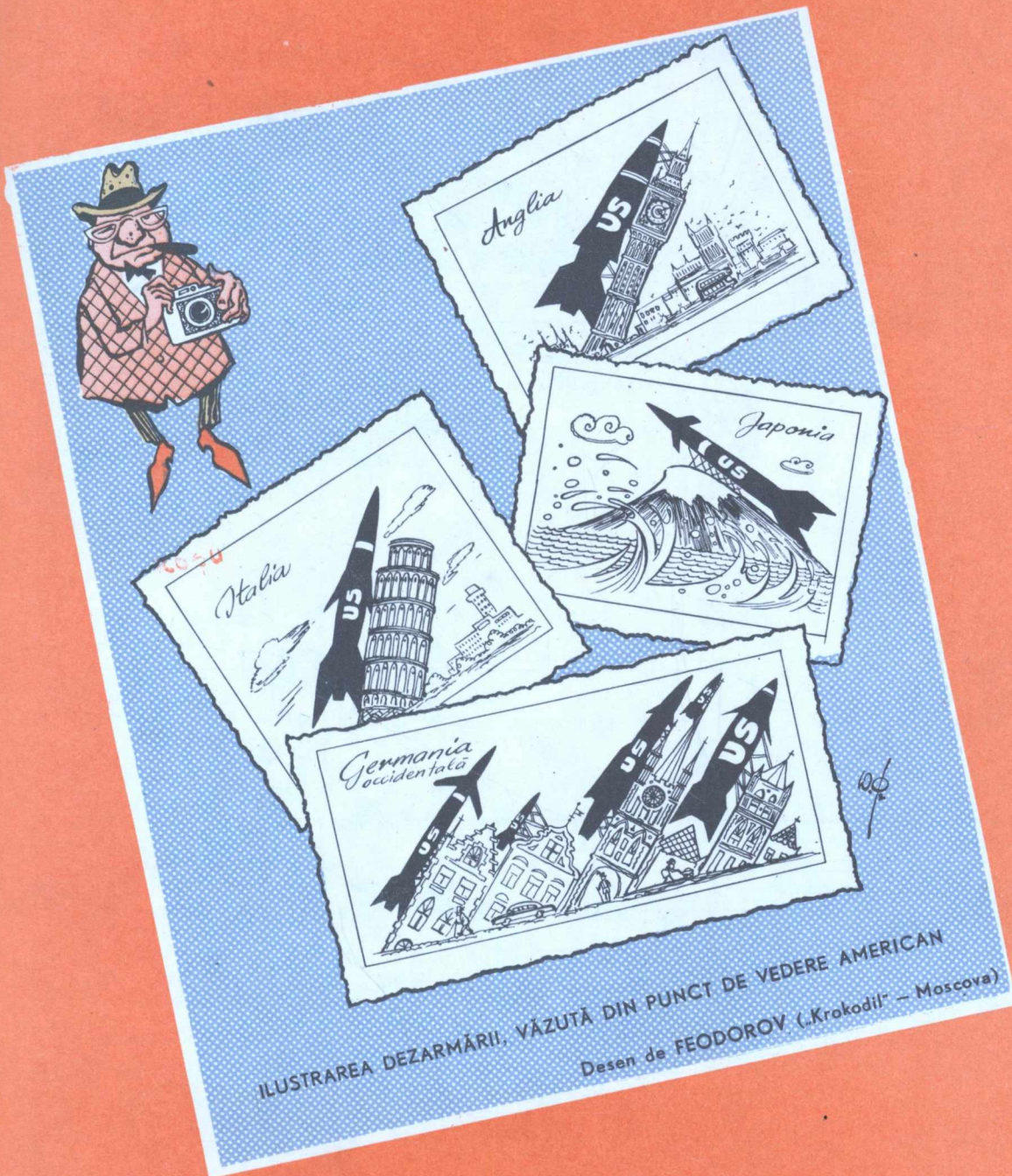


EROINA: - Ajutoor!

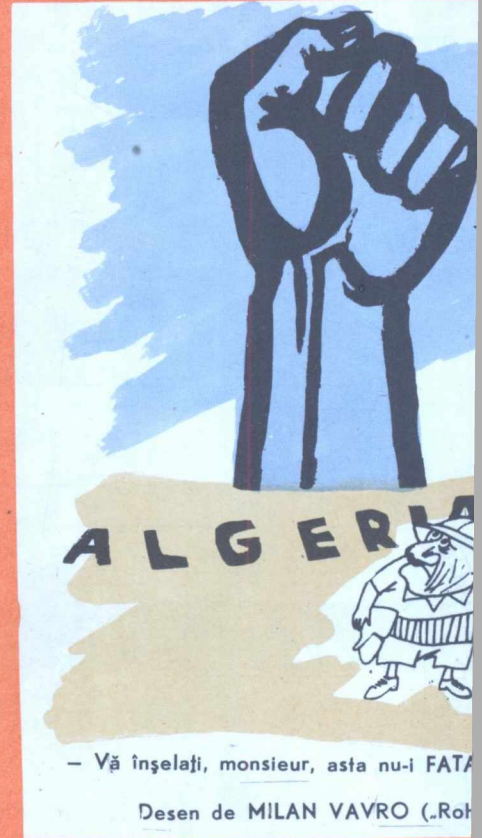
DESENE DE
NELL COBAR
și
A. POCH

ULI

DE

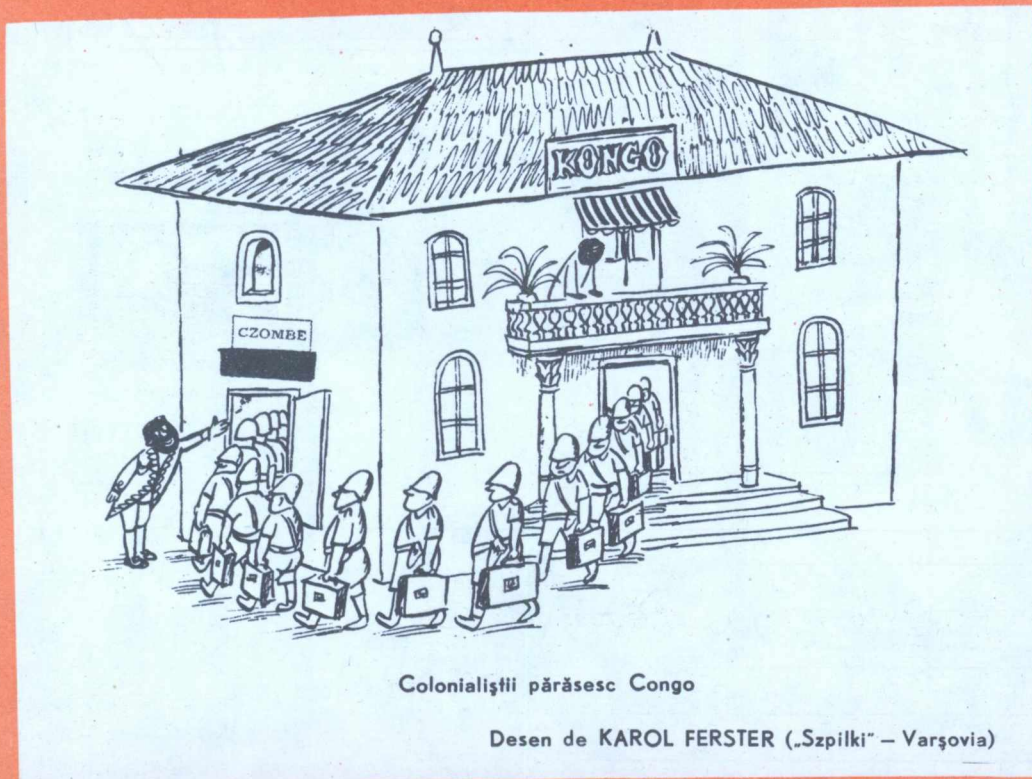


ILUSTRAREA DEZARMĂRII. VĂZUTĂ DIN PUNCT DE VEDERE AMERICAN
Desen de FEODOROV („Krokodil” – Moscova)



– Vă înșelați, monsieur, asta nu-i FATA

Desen de MILAN VAVRO („Roh)



Colonialiștii părăsesc Congo

Desen de KAROL FERSTER („Szpilki” – Varșovia)



– Fii atent, băiete, că nu vreau să-mi fie rușii
cînd o să-mi devii inginer

Desen de SZÜR SZABO („Ludas Matyi

mor

PESTE HOTARE

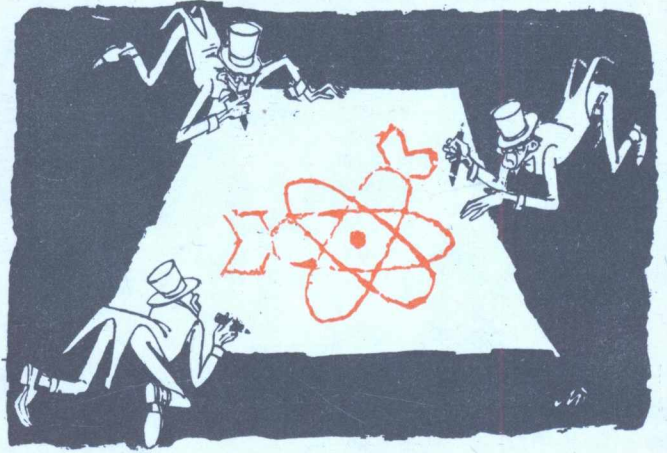
Poporul din Laos e plin de hotărre în lupta pentru eliberarea țării sale de sub jugul imperialiștilor americani.



Și pe LAOS l-a ajuns LA OSI

Desen de B. Sirokorad („Chipăruș” — Chișinău)

IMPERIALIȘTII LUCREAZĂ LA ATOM



Desen de C. PAȘKULSKI („Stirșel” — Sofia)



— Ai grijă, puștiule, să nu risipești laptele!

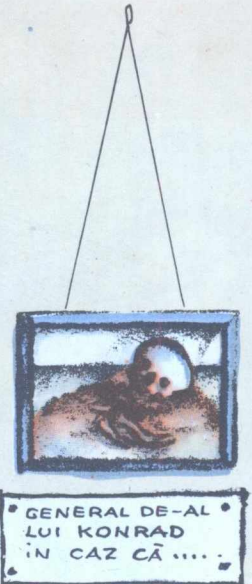
Desen din „Hvarsal” — Phenian



GENERAL DE-AL LUI
WILHELM DUPĂ PRIMUL
RĂZBOI MONDIAL



GENERAL DE-AL LUI
ADOLF DUPĂ AL DOILEA
RĂZBOI MONDIAL



GENERAL DE-AL
LUI KONRAD
IN CAZ CĂ

Desen de LEO HAAS
 („Eulenspiegel” — Berlin)

Dintre zecile de discipline sportive, preferințele mele se îndreaptă spre excursii. Fotbalul mă enervează din pricina celor trei bare, motociclismul mă enervează fiindcă n-am motocicletă, înotul îmi displace fiindcă ieși ud.

Soția mea susține că cel mai fermecător sport este Pronosportul, mai cu seamă când îl practici cu 12 rezultate exacte. Două săptămâni mi-au trebuit pînă s-o conving să îmbrățișeze și ea sportul numit excursie.

— Nu, dragă, îmi răspunde ea, eu te îmbrățișez numai pe tine. E singurul sport pe care-l practic.

— Destăinuirea asta mă bucură, scumpa mea, vezi însă că eu nu pot ține loc de Gura Dihamului sau de Poiana Țapulului. Pe mine, dacă mă îmbrățișezi, înseamnă că ești emoțivă, nu sportivă.

I-am vorbit în continuare despre minunatele excursii făcute prin O.N.T. Carpați, despre priveliștile care nu se uită atît de ușor și ea mi-a amintit despre rucsacurile care se uită foarte ușor prin vagoane și, în concluzie, mi-a explicat că urcușurile de munte sînt prea oboșitoare.

— Dar ai practică, soro! De două luni urci de zece ori pe zi, cîte patru etaje, că liftul e defect. Pînă la Babele nu sui mai mult de 15 etaje.

— Zău? Ei, dacă au urcat babele 15 etaje, n-o să urc eu care-s mai tinără?

Am plătit așadar la O.N.T. Carpați și ne-am înscris pentru o excursie la cabana „Trei Brazi“-Predeal...

Ajungem la Predeal și începem urcușul spre cabană. După o jumătate de oră, soția mă întreabă gîfîind:

— Mai e mult pînă la cabană?

— Dacă mergem în pas de voie, mai e o oră.

— Și dacă stăm pe loc cît mai e?

Un popas și am pornit iar. După un sfert de oră, o aud scîncînd:

— De ce nu urcă trenul pînă la „Trei Brazi“?

— Fiindcă locomotiva nu poate sui pînă acolo!

— Și dacă nu poate sui cogeamite locomotivă, să pot eu?

— Hai, nevestico, încă un efort, ajungem la cabană, mîncăm și pe urmă ne culcăm.

— Nu s-ar putea să ne culcăm întîi și pe urmă să plecăm? Nu mă mai țin picioarele.

— Dă rucsacul la mine!

— Rucsacul mă mai ține, picioarele nu mă mai țin!



Coloana excursioniștilor dispăruse de mult. În sfîrșit, după o oră, cabana apare înaintea noastră. Noi ne îndreptăm spre ea, excursioniștii se îndreaptă spre noi.

— Ce s-a întîmplat? întreb eu surprins. Nu înnoptăm aici?

— Nu. Nu sînt paturi!

— Cum așa?... Eu știu că sînt paturi și se doarme foarte bine.

— Păi aici e buba. Se doarme foarte bine și nu-i putem trezi. Paturile sînt ocupate.

— Bine, dar tovarășii care se ocupă de treaba asta ne-au asigurat că...

— Probabil dormeau și ei...

Amețit de această veste, în loc de trei brazi am început să-văd șase, apoi nouă, apoi zece și la zece și un sfert, cu rucsacurile în spinare am făcut cale întoarsă, pomenind în gînd pe cei de la întreprinderea stațiunii climatice Predeal, care nu ne-au rezervat locurile din vreme... Pe drum, nevastă-mea, frîntă, a prins să fredoneze tangoul „Cărăruie care suie-n vîrf de munte“, dar îl fredona într-o asemenea manieră de parcă ar fi fost marș funebru... Am încercat să o distrez cîntîndu-i foxtrotul „La cabana Trei Brazi“, dar oricum o întorceam, tot doină ieșea.

A doua zi, cînd am plecat din Predeal spre București, n-am mai urcat în vagonul de excursie. Am plătit diferența și am călătorit în vagonul de dormit. Am ajuns la București duminică seara, dar pe nevastă-mea n-am putut s-o trezesc decît luni dimineață, la Triaj... Toată noaptea vorbise în somn:

*Sus, sus, sus într-o cabană mică
Nu mai urc nici chiar de frică...*

În tren ne-am întîlnit cu un alt grup de excursioniști:

— Unde ați fost? mă interesez eu.

— Păi noi ne-am înscris la O.N.T. pentru „Pîriul Rece“, dar venim de la „Gura Dihamului“ că la Cheia n-a mai fost nici un loc în cabană!... mi-a răspuns din somnul mai rezistent...

— Și masa unde ați luat-o?

— Masa am luat-o din sufragerie și am dus-o în dormitor să avem pe ce dormi!... Eu am dormit în pat, în locul cabanierului...

— Atunci ai dormit bine!

— Nu prea! Peste noapte a venit din Bușteni nevasta cabanierului, mi-a tras pe întuneric cîțiva ghionți în spate să mă duc să desham măgărușii!... Uite aici vînatăi!... Nici O.N.T.-ul, nici I.R.O.S.O.T.-ul Sinaia, nu mi-au spus că în costul excursiei intră și vînatăile. Așa că merg într-acolo, să-i întreb dacă am de plătit vreo diferență...

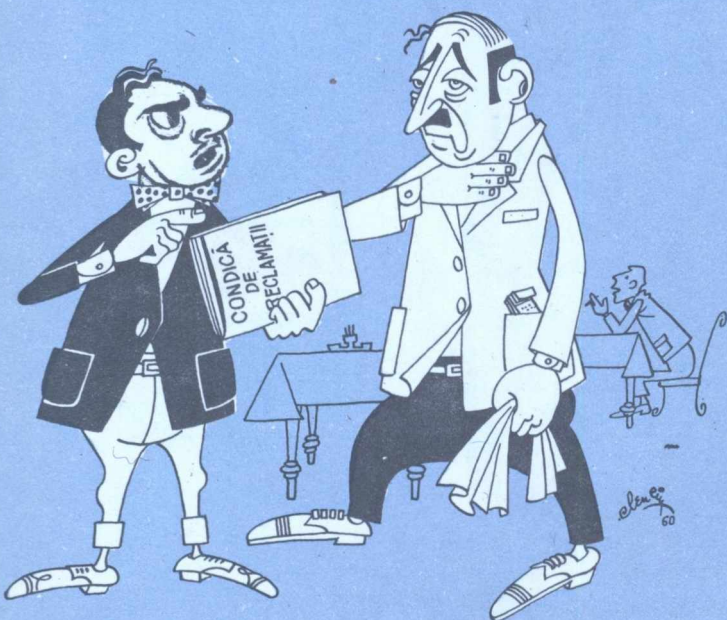
— Nu-i nimic tovarășe, l-am consolată eu coborînd din tren, se-ntîmplă. Principalul este că-a fost o excursie de plăcere... La revedere.

— N-aș crede...

I. A.

FATALISTUL

Desen de AL. CLENCIU



— Vei fi sancționat! Îți neglijezi îndatoririle față de clienți. Așa scrie aici.

— Ce pot face, dacă așa mi-a fost... scris mie?!...



COPILUL: — Poți să stai, finere! Nu te deranja!

Desen de N. CLAUDIU

ȘTIRI ULTRASCURTE



La Karlshofen (R.F.G.) un piroman în vîrstă de 8 ani a provocat 9 incendii în 3 săptămîni. La poliție a declarat: „Imi place mult să văd venind mașina pompierilor. E ceva ca-n filme“. Iar părinții au declarat: „Mulțumim lui Dumnezeu că nu-i place să vadă venind mașina de la morgă. Ar fi mai grozav ca-n filme!“

Studentii Bamberg și Eliott din Londra au fost prinși sterpelind discuri „micro“ din magazinele de specialitate. La poliție, au declarat simplu: pasiunea pentru „rock“ nu cunoaște limite.

Auzisem de mult că există polca pe furate. Poftim, aflăm acum că există și „rock“ pe furate!



— Am venit să-mi plătesc chiria...

— Mulțumesc!

Desen de A. LUCACI

Nu-i ușor!

Avocatul Don José Manuel Gorgas Galan din Madrid a fost expulzat recent din Spania pentru că... de origine cubană. Și, culmea, după ce și așa e de origine cubană, mai are și îndrăzneala să țină cu... cubanii! Și-i clar: cine ține cu cubanii, nu ține cu Franco, cine nu ține cu Franco, e anti-franchist și cine e antifranchist, se expulzează. Poate Franco își închipuie că dacă expulzează din Spania cetățenii de origine cubană, scapă de antifranchiști. Ca să scape de antifranchiști, ar trebui să expulzeze din Spania și cetățenii de origine... spaniolă.

Poftiți la miracol!

La Nancy (Franța) au fost descoperiți trei preoți care făceau afaceri cu... minuni. În schimbul

ÎN CÎTEVA RÎNDURI CARE TE PUN PE GÎNDURI

unei sume moderate, orice credincios putea vedea cu ochii lui cum, datorită harului divin, sfințiile lor pot face să singereze o statuie de bronz. Miracolul înaltelor fețe bisericești s-ar fi transformat curînd într-o afacere strașnică dacă un spectator destul de credincios, dar nu destul de credul, n-ar fi avut ideea să cerceteze statuia, constatînd că în momentul miracolului nu singera singe, ci singera... vopsea. Și cu aceasta, miracolul s-a terminat ca prin minune. Așa au fost descoperiți cei trei escroci. Biserica a intervenit numaidecît la poliție să nu intervină în numele legii, deoarece aceasta ar lovi în prestigiul

clerului. Așa că degeaba au fost descoperiți escrocii în numele legii. Pînă la urmă, au fost acoperiți în numele... Tatălui!

„Crimă perfectă“

Jucînd în piesa polițistă „Crimă perfectă“ la teatrul „Palais Royal“ (Paris), actorul Michel Etcheverry a fost... rănit. L-a rănit victima lui din piesă, tocmai în momentul cînd el o ucidea. Cu acest prilej, spectacolul a fost întrerupt, așa că victima a fost salvată și n-a mai murit. A fost salvat și actorul, fiind transportat la spital. Cu acest prilej, a fost salvat și publicul, care, oricum, murea de plictiseală...

O inovație de înaltă tensiune

O știre comentată în ziarul „l'Humanité“ anunță că un fermier japonez în vîrstă de 20 ani a propus de curînd o perfecționare a televizoarelor: după planurile elaborate de dînsul, orice televizor poate fi cu ușurință transformat într-un... scaun electric de înaltă eficacitate. Prototipul invenției sale, tînărul l-a fabricat singur, aducînd transformările necesare propriului său aparat de televiziune. Din păcate invenția nu a putut fi brevetată, deoarece, în timpul experimentării, inventatorul a murit electrocutat. Așa se întîmplă cînd ai scaun electric la cap!...

Din lac în puț

Angel Lopez Hama Sott și Salvador Vives Videl, spanioli, au fugit de teroarea franchistă și au dat de autoritățile franceze, pe care le-au întrebat:

— Putem căpăta azil politic în Franța?

— Nu — le-au răspuns. — Nu puteți căpăta azil în Franța. Dar, dacă vreți, puteți căpăta azil în... Algeria. Adică, ori plecați în Algeria să luptați acolo pentru noi, împotriva algerienilor, ori vă trimitem înapoi în Spania. Aveți libertatea de a alege.

Nu zice nimeni că n-au libertatea de a alege. Dar oricum, n-au libertatea de a fi liberi...

LA SESIZAREA CITITORILOR

Orientarea pe străzi

În orașul Tulcea, multe străzi (Victoriei, Frumoasă, Mahmudia, Elena Doamna, Isaceea, Cotită etc.) cu greu puteau fi identificate — mai ales de către persoanele străine de oraș — pentru că unele din aceste străzi n-aveau de loc tăblițe indicatoare, iar altele aveau tăblițe numai pe la mijloc, nu și la capete.

Sfatul popular al orașului Tulcea a montat însă tăblițe indicatoare peste tot unde lipseau, încât numitele străzi au acum tăblițe și la mijloc și la capete.

Pentru că Sfatul popular a montat pe aceste străzi, tăblițe, și la mijloc și la capete, are să... capete recunoștința cetățenilor.

Vinzarea pînii

Centrul de pîine din Săvinești (Piatra Neamț) nu era totdeauna bine aprovizionat, deoarece responsabilul său nu se îngrijea să comande pîine în cantități suficiente. Totodată, responsabilul centrului nu respecta orarul și nu servea clienții în mod conștiincios. Uneori nici nu se deranja să ia pîinea din raft. Îi punea pe cetățeni să se servească singuri. Om comod!

Aflăm însă că Sfatul popular al orașului Piatra Neamț „a luat măsurile necesare”.

Acum cetățenii nu se mai servesc singuri cu pîine pentru că și responsabilul a fost... servit cu ce i se cuvenea. Vorba aceea: serviciu contra serviciu!

C. COSTACHE



Se plîng colectiviiștii de dumneavoastră, tovarășe agronom!
Cum se pot plînge, cînd nici nu mă cunosc?

Desen de I. DORU

D A C Ă...

Dacă aș avea din nou 16 ani, ați vedea voi...

Dacă aș avea 16 ani și mintea ce o am acum, aș începe viața altfel, mai bine...

Dacă aș avea 16 ani, m-aș apuca de școală, aș studia, oh, ce aș mai învăța!

Dacă aș avea 16 ani, n-aș umbla haimana prin circiumi, n-aș fuma, n-aș bea. Nu aș ieși din cuvîntul tatălui și al mamei,

Dacă aș avea 16 ani, ce viață mi-aș face!

Dacă aș avea 16 ani...

Dar eu am 17...

Păcat!...

J. JURZET — R.S. Cehoslovacă
— în romînește de T. CUTLIC —

Carte de vizită

Popescu! Mai exact Popescu V. Constantin. Așa îl cheamă pe Popescu, maistrul viticol, respectiv brigadierul viticol al G.A.S.-ului Fetești. Om dintr-o bucată. Și ce bucată! Rară! Ca pietrele prețioase. Nu se găsește unul ca el cu una, cu două sau chiar cu trei. Și dacă se găsește, atunci mai mult ca sigur că e tot el și nu altul. În primul rînd Popescu e un om inspirat. Are idei. Nu oricui îi vin idei cum îi vin lui. Și chiar dacă i-ar veni altuia idei asemănătoare, asta nu se poate întîmpla decît în vis. Și cînd se trezește omul, se freacă la ochi și zice: „Ptiu, ce vis urît am avut!” Dar Popescu cînd doarme nu visează. Doarme! Cînd e treaz visează. Tot visînd (treaz) i-a venit ideea să-și mărească venitul. Să nu credeți că cel pe care îl are nu i-ar ajunge. Îi ajunge! Tocmai de aceea și-o fi zis că n-ar strica să mai facă nițică variație. Vorba aceea: alți bani, altă distracție! Și ușurel, copăcel, a venit și ziua în care a prins viață (de altfel destul de scurtă) ideea lui Popescu. În ce constă? Simplu ca bună ziua. Poate chiar și mai simplu. A trecut în listele de pontaj numele unor persoane fără ca acestea să fi executat prestația respectivă și a încasat el banii. Singurul care a primit banii și pe care i-a ridicat drept urmare a existenței numelui său pe listele întocmite de maistrul (a se citi maistrul) Popescu, a fost prea... fericitul Lupu Ion, care cu puțin timp înainte i-a „prestat” lui Popescu 10 kg brînză grasă, și a cărei valoare echivala cu 130 lei, adică exact (stranie coincidență!) cu suma cu care Lupu Ion a fost introdus în liste. Așa-i cînstit! Din moment ce i-a dat Lupu brînză,



de ce să nu-și primească banii? Nu-i Popescu omul care să se pună pentru 130 lei. Și pe urmă nici nu contează la el o asemenea sumă, mai ales că nu o scoate din buzunarul propriilor săi pantaloni, ci o scoate din buzunarul propriu al G.A.S.-ului Fetești, care, nimic de zis, are destui bani ca să plătească și brînză maistrului viticol. O neplăcere mare însă, pe care a trăit-o Popescu, a fost cauzată de un anume Zamfir Nicolae. E drept că pe el nu l-a trecut decît cu 100 lei, dar nu i-a dat prin minte nici o clipă că Zamfir o să-și ridice banii. Tocmai Zamfir Nicolae, tocmai el, care îi este tată-soceru. A fost atît de mare lovitura, încît la prînz, cînd a venit Popescu acasă, nici n-a vrut să-i spună nevastei ce tată are. Să n-o jignească. Auzi! Să nu poată omul să aibă încredere cînd face o escrocherie nici în tata-soceru!

De necrezut. Să nu-i aducă banii lui Popescu și asta după ce i-a explicat atît de clar, de convingător, de sincer și de... direct cum trebuie să procedeze. Ca să fiu sincer dacă m-ar întreba omul ce părere am, nici n-aș ști ce să-i spun. Totuși ar trebui să-i spun ceva. De pildă că pe deasupra e maistru viticol, iar pe dedesubt... molie.

O molie care nu găurește stofe sau perdele. Găurește fondurile bănești ale G.A.S.-ului Fetești. O vorbă din bătrîni zice că: „Urciorul nu merge de multe ori la apă”. Cu Popescu însă n-a vrut să meargă decît... o dată.

O dată și... gata!

DAN MANOLESCU

In numărul trecut al revistei am publicat desenele care au obținut — în cadrul Concursului nostru de caricaturi și idei de caricaturi — premiile I și II.

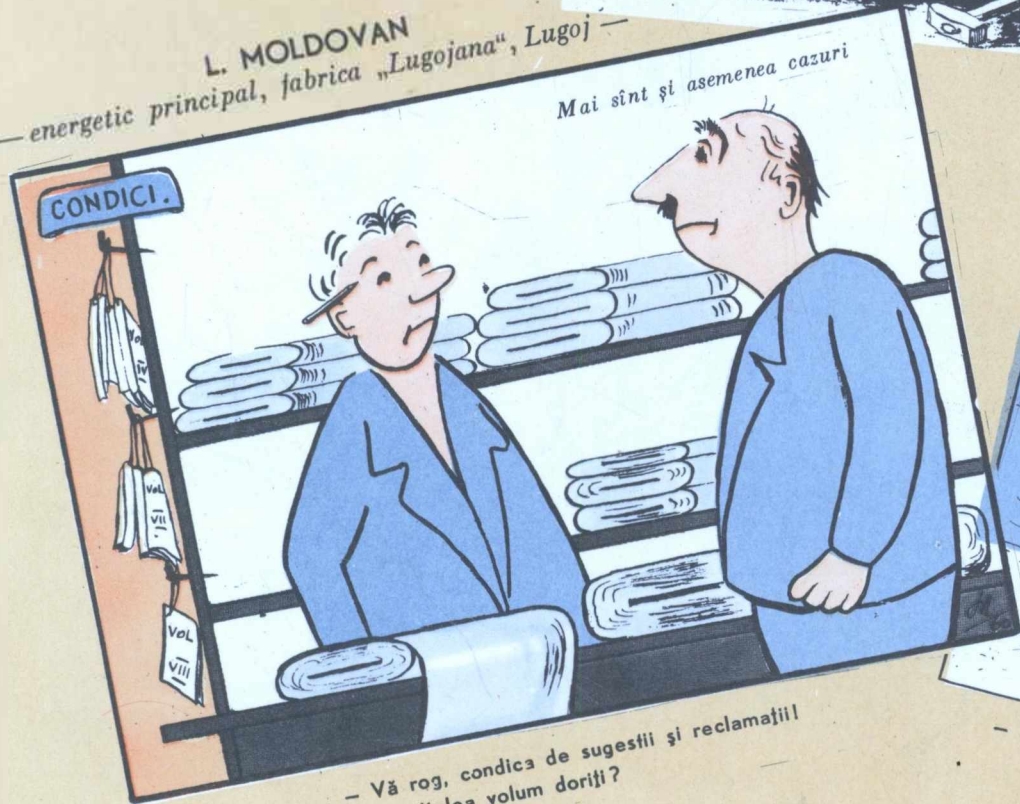
Publicăm, alăturat, unele din desenele care au obținut premiul III. În numărul viitor va apare restul desenelor.

REZULTATELE CONCURSULUI NOSTRU

L. MOLDOVAN

— energetic principal, fabrica „Lugojana”, Lugoj —

Mai sînt și asemenea cazuri



— Vă rog, condica de sugestii și reclamații
— Al cîtelea volum doriți?

GH. JILĂVEANU
— strungar, schela Băicoi —

NEGLIJENTUL: — Pică...
Nu pică... primă.



KUDAK OTTO
— vitrinier — O.C.L. Mixt, Medias —

BIROCRATUL ÎN CONCEDIU



— În sfîrșit, pot da curs actelor pe trimestrul I...

U R Z I C A A J U T Ă

Repararea radicală a drumurilor

Semnalîndu-se Sfatului popular al raionului Alejd (regiunea Oradea) că drumul Alejd-Chiștag a devenit impracticabil și că trebuie reparat radical, sfatul raional a confirmat justetea sesizării noastre, răspunzîndu-ne că într-adevăr acest drum se prezintă într-o stare proastă, dar deși îl repara mereu — drumul — fiind pavat cu macadam — nu poate rezista.

În încheiere, sfatul raional spune: „Dar vom repara acest drum încă o dată. În acest scop am luat măsuri să procurăm cantitatea de piatră necesară”.

Deci reparațiile sînt pe... drumul bun!

Consolidarea relațiilor de rudenie

Am semnalat Sfatului popular al raionului Brad (regiunea Hunedoara) că în comuna Luncoiul de Jos, căminul cultural n-are nici o activitate, pentru că directoarea Tod Viorica absentează des și nemotivat, iar tovarășul președinte al sfatului comunal, care cunoaște această situație, nu ia nici

o măsură, deoarece directoarea căminului îi e... rudă.

Sfatul raional, răspunzîndu-ne că semnalarea noastră a fost justă, ne-a comunicat și măsurile luate: directoarea căminului cultural a fost sancționată cu observație și cu reținerea din salariu a zilelor absenteate, iar tovarășul președinte al sfatului comunal a primit indicații de comportare mai activă pe viitor, după ce a primit... observațiile cuvenite, ca răspunzător solidar cu a sa rudă, pentru inactivitatea culturală de pînă acum.

Fain lucru, răspunderea solidară! Va da, sigur, și în această comună, roade.

Pînă acum, față de inactivitatea culturală din comună, putea spune oricine: se cunoaște că directoarea căminului și președintele sfatului sînt rude!

Pe viitor, cînd comuna va avea activitate culturală, oricine va putea spune: se cunoaște că președintele sfatului și directoarea căminului sînt rude!

C. COSTACHE

*Tutur voi,
poetii*

Mă ia pe sus, e-un aer complezent,
Abia mai stăpînindu-și bucuria:
— Felicitări, îmi place poezia!
(Cea din Urzica, numărul recent!)

Ți-o spun, cu toată, cum să zic, tăria
Ai verra, nene, zău, ești un talent
Nu scrii ca alți amici, neconcludent
Și nici nu mizgălești ca ei hirtia.

În toate poeziile matală
Găsec de-a dreptul poante geniale...
Iar versul e sprințar cum altul nu-i.

...Și uite-așa mă perie mereu
Sperînd: doar, doar, m-oi hotări și eu
Să spun ceva frumos...despre-ale lui!

STELIAN FILIP

DRAGĂ URZICO

URZICO DRAGĂ,



Acum doi ani și ceva s-a ridicat la uzina noastră problema mecanizării cărucioarelor din cuptoarele de uscat, din secția de durnătorie. Acum doi ani fără ceva s-a luat hotărârea să se ia negreșit o hotărâre în acest sens. Acum un an și ceva s-a făcut un pas înainte și s-a luat hotărârea să se găsească o soluție, iar acum un an fără ceva s-a făcut încă un pas înainte și s-a găsit că soluția cea mai bună este să se ia o hotărâre. După aceasta nu s-a mai făcut nici un pas înainte timp de aproape un an, pînă recent, cînd s-a hotărît că atelierul nostru trebuie reprofilat. Cu acest prilej, în mod automat, inovații de tergiversare ies basma curată nemaimecanizîndu-se nimic.

Nimic, cu excepția birocrăției de la serviciul mecanic-șef, care, după cum vezi, merge de parcă-i de mult mecanizată.

Ciocirle Tiberiu
salariat al uzinei „Magheru”
com. Topleț
reg. Timișoara

URZICO,



„Ja-mă de braț și spune-mi tu...” (vorba cîntecului) și hai cu mine să vezi ce-a făcut doctorul Sabău Paul, șeful Sanepid-ului raional Brad, în curtea casei din strada Avram Iancu nr. 32, unde locuiește el și unde nu știu dacă am să mai pot locui și eu din cauza nemăintîlmitului și nemaiauzitului abuz de... arome ce provin de la parcul zoologic pe care l-a amenajat aici

dumnealui. Ține doctorul în curtea casei două scroafe cu porci și cîteva oi care viciază aerul prin însăși obîrșia și nărvurile lor... animale. Tocmai aerul care atunci cînd e curat se pare că ne este destul de necesar.

Te rog, de aceea Urzico, caută tu să-l convingi pe șeful Sanepid-ului din Brad (localitate care poartă numele unui pom ozonifer, să aplice regulile de igienă nu numai în raion, ci și la domiciliul său. Nu de alta, dar n-are rost ca atunci cînd vreau să respir, să ies din oraș și cînd nu mai... vreau, să mă întorc acasă.

Corinda Constantin
str. Avram Iancu nr. 32, Brad

URZICUȚO,



Află, dragă, că în Curtici se găsește o bibliotecă plină cu cărți care își așteaptă zilnic cititorii. Dar să știi că-i așteaptă în zadar, deoarece în biblioteca din Curtici nu se poate intra. Nu

din cauza vronui dulău care își arată colții cînd te apropii de bibliotecă, ci din cauza ușii de la intrare care e mai tot timpul încuiată. De această ușă încuiată... răspunde bibliotecara Miha Tatiana care n-o deschide nici în ruptul capului.

Așa că roag-o pe tovarășa Miha să deschidă biblioteca, că vorba ceea, e păcat să rămînă cărțile încuiate pe dinăuntru și cititorii... încuiați pe dinafară.

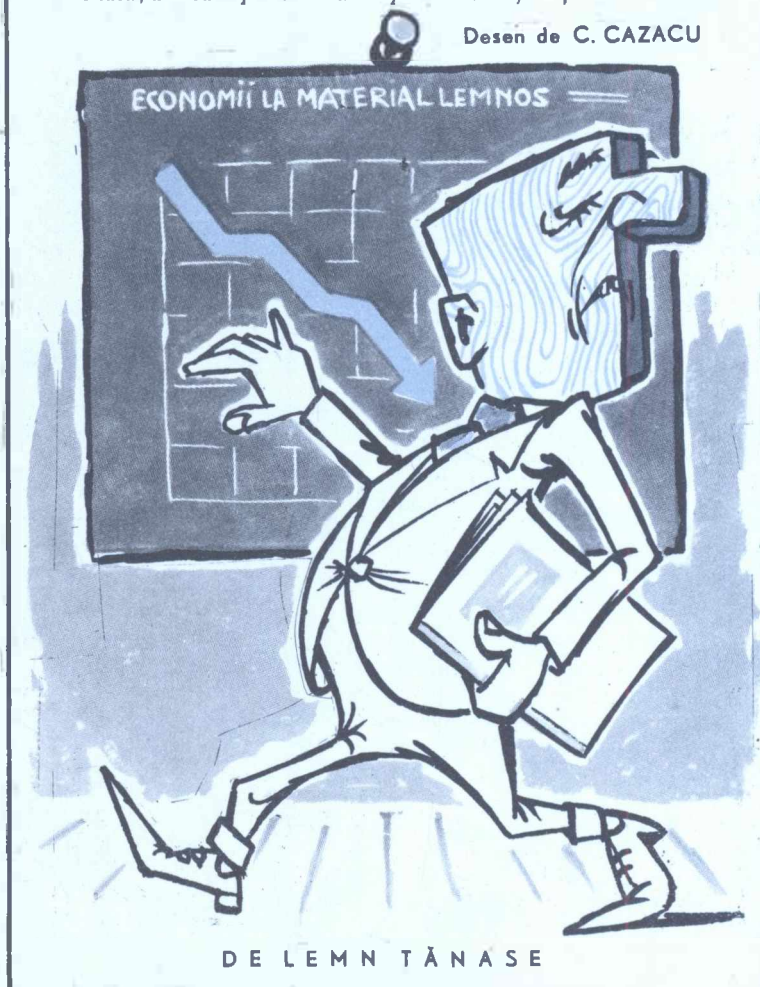
Rudac Teodor
str. Moș Ajun, nr. 16—18, Arad

DRAGĂ URZICUȚO,

Avînd treabă în București, am trecut și pe niște străzi din raionul Lenin (Imașului, Pereni și Trăgăciului) și văzîndu-le... luminate

Fabricile de cherestea „Brodina” și „Falcău” din regiunea Suceava au livrat o însemnată cantitate de cherestea subdimensionată, din care pricină nu se poate valorifica și se declasează.

Desen de C. CAZACU



în timpul zilei. am rămas foarte nedumerit.

Dar m-am luminat repede, cînd am aflat că această lumină de noapte în plină zi era o... defecțiune electrică din vina sfatului.

Acest sfat, printre multele străzi pe care le-a electrificat bine, a electrificat... mai puțin bine și strada Pîngărați. Datorită proastei execuții a lucrărilor (efectuate fără conlucrare cu I.R.E.B.-ul), iluminatul public era în directă atingere cu iluminatul particular și — la cea mai mică adiere de vînt — se producea aprinderea iluminatului public, în tim-

pul zilei, pe mai multe străzi. Urmarea: risipă de curent electric.

Bineînțeles, în cele din urmă, situația a fost remediată și iluminatul public în acea zonă funcționează acum normal, așa c-am plecat din București fără emoție și m-am întors liniștit la mine în comună.

Dar mi-e grijă de tovarășii care se ocupă la Sfatul popular Lenin cu electrificarea străzilor. Cei mai neatenți dintre dînșii, care — lucrînd neglijent — provoacă risipă de curent electric, ar putea cădea... pe bec.

I. Vereș
comuna Orbeasca, raionul Olteni,
regiunea București

17

Peripetțiile lui Nae Gămălie



Desen de A. PAVEN

PROZĂ DESPRE POEZIE

de V. D. POPA și A. LĂPUȘNEANU

Cînd simți pentru prima dată în el chemarea muzelor, tînărul Vasile Ionescu își înfrînă Pegasul vreme de două săptămîni. Atît îi trebui pînă să găsească un pseudonim rimînd perfect și fără asonanță, cu veleitățile sale poetice. Numele său i se părea o culme a prozaismului, din vina strămoșilor, care, fără pic de sensibilitate artistică, îl perpetuaseră peste ani, ca într-o zi, tînărul lor urmaș să-l arboreze în paginile revistelor literare. Deci, după două săptămîni de febrile căutări prin nomenclatura oamenilor celebri, tînărul poet se hotărî să intre vijelios în literatură sub faldurile pseudonimului răsunător de Olimpiu Codru. Nu era întimplător, deoarece își simțea plîpînda mlădiță poetică de curînd îmbobocită fremătînd asemenea codrului pe vreme de furtună.

Furtuna acestor sentimente pînă la urmă se concretiză în sensibilă răbufnire poetică intitulată „Sărutul”. Inspiratoarea creației nu era prea solicitată Erato, muza poeziei, ci Veta, elevă într-a unsprezecea, pe care Olimpiu Codru o numise în dedicație Clementine, scris și rostit în limba lui Baudelaire. Și, la prima ședință a cenaclului literar din localitate, Olimpiu prezentă în public cea dintîi materializare a talentului său. La sfîrșit urmară prozaicele discuții. Un tînăr slăbuț, din fundul sălii, se ridică:

— Tovarășul poet face o regretabilă confuzie. De aceea precizez că aici este cenaclu literar și nu oficiul postal, care i-ar fi putut transmite Clementinei frămîntările sale poetico-intime, în cazul cînd timiditatea sau părinții inspiratoarei l-ar fi împiedicat să i le prezinte personal.

Secretarul cenaclului ținu să intervină recunoscînd că autorul dovedea reale posibilități, pe care și le irosea însă în asemenea teme de ordin strict cardiac. De aceea, îi recomandă să-și mine Pegasul prin viața ce ne înconjoară.

După un răstimp, Olimpiu Codru, într-un nestăvilit suflu poetic, realiză pastelul „Toamna”. Cu el spera să deschidă drumul pe care Pegasul îi va aduce un scuter. Și iarăși la cenaclu glasul lui se auzi cum nuanța cu patos și flexiuni sonore noua lucrare:

*Toarnă tente de aramă
Toamna peste orașel
Și spre reverii mă cheamă
Cu maestrul ei penel:*

*Unde-i vara aurie
Ce'presară pe alee
Cu gingașa-i măestrie
Parfumate curcubeu?...*

În celelalte șapte strofe, tînărul își îneca pastelul în ploaia care picura pe acoperișuri și în plînsul care îl îneca la gîndul că iarna e pe aproape (ideea rima cu picurii de pe pleoape). Ambianța pluvială a poeziei se transmise și auditoriului, care rămase plouat. Cum era normal, urmă și o ploaie de critici. Întîi însă se auzi o întrebare:

— Unde lucrezi dumneata?
— Pe masa din sufragerie, că-i mai multă lumină! își împărtăși Olimpiu Codru intima taină a creației sale.

— Nu, tovarășe, am vrea să cunoaștem care ți-este munca profesională?

Tînărul mărturisî că are prozaicul post de normator pe un șantier. Destăinuirii îi urmă un noian de indicații viitoare. În poeziile lui trebuia să cînte mai bine locul de muncă, pe care îl cunoștea mai bine decît alții. Cît despre ploaie, putea s-o lase pe seama Institutului meteorologic din Capitală.

— Nu-ți cere nimeni, îi spuse secretarul cenaclului, să nu scrii poezii de dragoste sau pasteluri! Dar nu numai din astea...

La două săptămîni, Olimpiu Codru apărură la cenaclu cu noua versiune a „Toamnei”, adaptată criticilor primite:

*Toarnă tente de aramă
Toamna peste șantier
Și spre reverii mă cheamă
Plumburiul de pe cer;*

*Unde-i vara aurie
Ce aduce în cuptor
Pîinea la gospodărie
Aburînd imbietor?*

Restul strofelor arătau cum iarna o să vină, ștergînd cu radiera ei înghețată peisajul tehnicilor al șantierului, ca să lase în urmă coala albă a zăpezii imaculate ca teza unui elev inocent în materie. Iar critici, iar îndemnuri și iar o nouă versiune. De data aceasta Olimpiu Codru căută să dăltuiască în stihuri și omul și munca lui. Unde mai pui, unul îi atrăsese atenția și despre aberația din poezie. Construcțiile au un ritm rapid care nu permit „zăpezii imaculate ca teza unui elev inocent în materie” să „șteargă peisajul multicolor” al unui șantier. Și, iată ce citi în altă ședință tînărul poet:

*Toarnă tente de aramă
Toamna peste șantier
Și spre reverii îl cheamă
Ploaia pe brigadier:*

*Unde-i vara aurie
Etalîndu-și fierbințeala
Blocului din temelie
Să-i usuce tencuiala?*

Olimpiu nu mai apucă să facă auditoriului cunoscute și celelalte strofe ale ultimei versiuni, că sala începuse să freacă de ris. Și la plecare, Olimpiu oftă:

— Cusurgii mai sînt și ăștia din cenaclu! Din cauza lor am refăcut de atîtea ori „Toamna” pînă a venit iarna! Cum să mai fii în pas cu timpul?

— Nu-i nimic, căută o jună să-l încurajeze, dă-i înainte. Că pînă o să pricepi ce trebuie să spui în ea, vine iar toamna!

Directoarea Căminului cultural din com. Negreni, raionul Olteni, a citit, în locul unei conferințe de popularizare a metodelor înaintate, o conferință al cărei specific tehnico-științific depășea nivelul și interesul auditorilor.



— Ai înfrîzlat, intră în vîrfurile picioarelor!
— De ce, au și adormit ascultătorii?!

Desen de FRED GHENĂDESCU

CE SPECTACOL PREFERĂ EI?

Malagambistul	— Don Juan.
Gospodina	— Vinzătorul de păsări.
Studenta amezată	— Scrisori de dragoste.
Locatarul nemulțumit	— O lună de confort.
Delapidatorul	— Hoții.
Agricultorul	— Omul care aduce ploaie.
Cocheta	— Revista Oglinzilor.
Celibatara	— Soțul ideal.

G.H. ZANEA

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane:
Secretariat: 15.38.56; Secția scrisori: 14.60.34;
Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL
POLIGRAFIC CASA ȘCINTEI „I. V. STALIN”
BUCUREȘTI



EXAMEN

LUNA: — Tu ce problemă ai?
PĂMÎNTUL: — „Dezarmarea”!

Desen de A. PAVEN

urzica

Nr. 21 — 15 XI 1960 ● 16 PAG. — 1,50 LEI